

Arrest

nr. 269 094 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden als volgt weergegeven in de bestreden beslissing:

“(…)

Belgische echtgenoot, S. S. (RR: ...) na afgifte van de bijlage 15 van op 01.02.2019. Het verblijfsrecht werd erkend op 19.03.2019 middels afgifte van een F-kaart. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier woont betrokkene niet meer samen met haar echtgenoot sinds 24.08.2020. De procedure tot echtscheiding tussen beiden is inmiddels ingezet.

“(…)”

Uit de beperkte gegevens waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt, werd aan de verzoekende partij een bijlage 26 afgegeven op 29 oktober 2021 en werd het verzoek om internationale bescherming aan de commissaris-generaal overgemaakt op 3 januari 2022.

Op 20 september 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Reden van de beslissing:

Belgische echtgenoot, S. S. (RR: ...) na afgifte van de bijlage 15 van op 01.02.2019. Het verblijfsrecht werd erkend op 19.03.2019 middels afgifte van een F-kaart. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier woont betrokkene niet meer samen met haar echtgenoot sinds 24.08.2020. De procedure tot echtscheiding tussen beiden is inmiddels ingezet. Er is geen sprake meer van een gezinscel tussen beiden. Het einde van de relatie wordt niet betwist.

Hoewel er nog geen sprake is van een effectieve echtscheiding tussen beiden, kan gelet op het ontbreken van een minimum aan relatie huidige beslissing wel reeds worden genomen. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt dus achterhaald te zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 12.03.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 22.03.2021, daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Kopie F-kaart mevrouw
- Verblijfsattest dd. 18.09.2020 Crisisopvang +18 na oproep politie Zwijndrecht.
- Brief dd. 24.03.2021 arbeidsbemiddelaar GTB Roeselare
- Attest CAW Centraal-West-Vlaanderen – S. B. dd. 10.11.2020 en 24.03.2021 en situatieschets dd. 29.03.2021 door mevr. B.
- Brief CAW dd. 29.03.2021 in het kader van het opgestarte onderzoek door DVZ
- Brief Humanitarian Welfare Association dd. 26.03.2021
- Aanvraag om inschrijving referentieadres OCMW Zwijndrecht dd. 01.04.2021
- Verzoekschrift echtscheiding dd. 19.03.2021 en kennisgeving zitting op 20.04.2021.
- Attest Open School Kortrijk dd. 29.03.2021 en bijhorende brief dd. 31.03.2021 van haar lerares bij Open School Antwerpen; deelcertificaat BE NT 2 Breakthrough 2 dd. 18.12.2020 module Nederlands tweede taal – richtgraad 1; deelcertificaat BE NT 2 Breakthrough 3 dd. 26.02.2021 module Nederlands

tweede taal – richtgraad 1; inschrijvingsformulieren Open School Antwerpen – schooljaar 2019 – 2020 en 2020 – 2021; overzicht traject dd. 29.03.2021 op naam van betrokkene voor de opleidingen Nederlands tweede taal - richtgraad 1, Open alfa NT2 en Open alfa NT 2 Verkort.

- Attest OCMW Zwijndrecht dd. 09.04.2021 en het getuigschrift betreffende de inschrijving als referentieadres bij het OCMW met ingang van 09.03.2021.
- Brief dd. 12.04.2021 waaruit blijkt dat betrokkene is ingeschreven als kandidaat-huurder bij SVK regio Roeselare voor een sociale woning
- Verhoor dd. 25.08.2020 met betrekking feiten dd. 24.08.2020 (PV-nummers .../2020 en .../2020).

De brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.” Na 14.04.2021 werden geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, kan er gesteld worden dat betrokkene en referentiepersoon duidelijk niet (meer) op dezelfde golflengte zitten, de verstandhouding tussen beiden lijkt niet te zijn zoals zou mogen verwacht worden van een koppel. De relatie liep niet zoals beiden zich hadden voorgesteld of waar beiden op hadden gehoopt. Doch blijkt er geen sprake van een schrijnende situatie voor betrokkene. Uit het administratieve dossier blijkt er eerder sprake te zijn van wederzijdse aantijgingen: volgens referentiepersoon zou het huwelijk tussen hen niet oprecht geweest zijn van betrokkenes zijde, en zou er dus sprake zijn van een schijnhuwelijk. Betrokkene op haar beurt stelt dat zij slachtoffer is geweest van intrafamiliaal geweld. Ter staving daarvan werd een verblijfsattest dd. 18.09.2020 voorgelegd van Crisisopvang +18 die werd georganiseerd voor mevrouw na een oproep van de politie Zwijndrecht, een attest van het CAW Centraal-West-Vlaanderen – S. B. dd. 10.11.2020 en 24.03.2021 en een situatieschets dd. 29.03.2021 door mevr. B., een brief van het CAW dd. 29.03.2021 in het kader van het opgestarte onderzoek door DVZ, en het PV van het verhoor dd. 25.08.2020 met betrekking feiten dd. 24.08.2020 (PV-nummers .../2020 en .../2020) waaruit mevrouw haar weergave van de feiten blijkt. Uit het voorgelegde PV blijkt mevrouw naar aanleiding van haar klacht bij de politiediensten via crisisopvang opvangen te zijn (hetgeen ook gestaafd wordt met voornoemde attesten), en dit na overleg met de magistraat van dienst. Zo kon terwijl het onderzoek liep, mevrouw haar veiligheid gegarandeerd worden. Inmiddels blijkt uit het schrijven dd. 29.12.2020 dat het onderzoek van het parket afgerond werd en de klacht van mevrouw werd geseponneerd gelet het intrafamiliaal geweld niet voldoende bewezen werd. DVZ werd nog niet in kennis gesteld met betrekking tot eventuele resultaten in het onderzoek naar aanleiding van de klacht van meneer. In elk geval lijkt de uitzonderingsvoorwaarde zoals bepaald in art. 42quater §4, 4° niet van toepassing te zijn in betrokkenes situatie. Alle voorgelegde attesten werden opgesteld op basis van verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is niet onredelijk ons oordeel te baseren op het onderzoek van het parket. Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene aan deze uitzonderingsvoorwaarde voldoet. Het huwelijk werd immers voltrokken op 09.07.2017 en er is geen minimum aan relatie meer tussen betrokkenen sinds 24.08.2020 (cfr. supra). We kunnen bijgevolg stellen dat betrokkenen minstens 3 jaar gehuwd zijn geweest waarvan eveneens minstens 1 jaar in het Rijk (afgifte bijlage 15 op 01.02.2019).

Art. 42 quater, §4, tweede lid voorziet in een cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarden waaraan dient voldaan te worden, samen met minstens één van de overige uitzonderingsvoorwaarden voorzien in art. 42quater, §4. Uit niets in het dossier kan echter blijken dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, betrokkene ontvangt sinds augustus 2020 tot heden een volwaardig leefloon. Betrokkene valt zodoende geheel ten laste van het sociale bijstandstelsel, waardoor de uitzonderingsvoorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° waar betrokkene aan voldoet, niet in overweging kan worden genomen.

Ook wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient vooreerst geduid te worden dat het hier gaat om een beoordeling van de humanitaire situatie om te zien of die elementen bevat op basis waarvan zou moeten worden afgezien van de beëindiging van het verblijf. Art. 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft geen

betrekking op het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel op de beslissing van de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijf. Met betrekking tot de humanitaire elementen dient opgemerkt te worden dat uit het dossier niet kan blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder is er geen spoor van enige tewerkstelling of economische activiteit van betrokkene in het Rijk, wel integendeel: betrokkene is inmiddels geruime tijd ten laste van het sociale bijstandstelsel. Uit de brief dd. 24.03.2021 van de arbeidsbemiddelaar GTB Roeselare blijkt dat betrokkene Nederlandse les volgt om in toekomst een beroepsopleiding te kunnen volgen, verder zou betrokkene info gekregen hebben rond vrijwilligerswerk. Dat betrokkene in de toekomst mogelijks een beroepsopleiding zou willen volgen en vrijwilligerswerk mogelijks overweegt, kan echter niet worden aangenomen als een mate van economische integratie in het Rijk die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Bovendien kan niet blijken dat betrokkene inmiddels, na ruim een jaar van intensieve ondersteuning en begeleiding, reeds stappen zou hebben ondernomen in het daadwerkelijk zoeken naar werk, waardoor de daadwerkelijke integratie op economisch vlak eerder nog onbestaande lijkt. De aangereikte kennis en tools kunnen ongetwijfeld een persoonlijke verrijking betekenen voor betrokkene toekomst, maar kunnen huidige beslissing niet verhinderen. De duur van betrokkenes verblijf in België is bovendien nog relatief kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 01.02.2019 – bijlage 15. Voor wat de mate van bindingen met het land van oorsprong die in het kader van huidige beslissing moet worden beoordeeld, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat zij geen affiniteit meer zou hebben met het land van herkomst alwaar ook haar familie nog woont en waarmee zij heden nog contacten onderhoudt (niet en moeder). Een verhuis brengt immers niet automatisch met zich mee dat alle banden zouden worden verbroken en betrokkene geen voeling meer zou hebben met de cultuur aldaar en de gebruiken. Uit de brief van het CAW dd. 29.03.2021 blijkt dat betrokkene aangaf melding te hebben gemaakt schrik te hebben voor eengerelateerd geweld. Evenwel werd niets voorgelegd waaruit zou kunnen niet blijken dat betrokkene vrees gegrond is, noch werden stavingsstukken voorgelegd waaruit enige gegronde vrees voor haar moeder en zus kan blijken, in die mate dat ze heden het verblijfsrecht zou moeten kunnen behouden. Uit het verhoor met de politie blijkt dat mevrouw bijstand kreeg van een tolk Dari. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij de taal van het land van herkomst eveneens nog machtig is. Uit niets kan in elk geval blijken dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land waar zij de nationaliteit van draagt. In elk geval kan de relatief korte periode van verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst om heden het verblijfsrecht op basis van de achterhaalde gezinshereniging te kunnen behouden. Er dient andermaal op gewezen te worden dat huidige beoordeling geen beoordeling betreft in het licht van een verwijdering of vertrek uit het Rijk, dat is niet aan de orde. Het aspect 'banden met het land van herkomst' moet in het licht van huidige beslissing worden behandeld; de banden met het land van herkomst vormen heden geen reden om het verblijfsrecht niet te beëindigen.

Voor wat betrokkenes sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, werd vermoedelijk betrokkenes F-kaart voorgelegd alsook een brief van Humanitarian Welfare Association dd. 26.03.2021 waaruit blijkt dat mevrouw trainingen binnen het project Empowerment volgt en dat betrokkene bereid is haar leven hier verder te ontwikkelen, een aanvraag om inschrijving op een referentieadres van het OCMW Zwijndrecht dd. 01.04.2021, een verzoekschrift tot echtscheiding dd. 19.03.2021 (einde relatie 24.08.2020) en kennisgeving zitting op 20.04.2021; een attest Open School Kortrijk dd. 29.03.2021 waaruit blijkt dat betrokkene NT2 Break Through 4 aan het volgen was op moment van opmaak attest en zij bij slagen Waystage 1 mondeling en schriftelijk zal mogen opstarten en bijhorende brief dd. 31.03.2021 van haar lerares bij Open School Antwerpen; een deelcertificaat BE NT 2 Breakthrough 2 dd. 18.12.2020 module Nederlands tweede taal – richtgraad 1; een deelcertificaat BE NT 2 Breakthrough 3 dd. 26.02.2021 module Nederlands tweede taal – richtgraad 1; een inschrijvingsformulieren Open School Antwerpen – schooljaar 2019 – 2020 en 2020 – 2021; overzicht traject dd. 29.03.2021 op naam van betrokkene voor de opleidingen Nederlands tweede taal - richtgraad 1, Open alfa NT2 en Open alfa NT 2 Verkort waaruit blijkt dat betrokkene voor sommige opleidingen is geslaagd en voor andere niet; een attest OCMW Zwijndrecht dd. 09.04.2021 waaruit uitbetaling leefloon blijkt van januari tot april 2021 en het getuigschrift betreffende de inschrijving als referentieadres bij het OCMW met ingang van 09.03.2021 en een brief dd. 12.04.2021 waaruit blijkt dat betrokkene is ingeschreven als kandidaat-huurder bij SVK regio Roeselare voor een sociale woning.

Uit de verschillende attesten (CAW, Humanitarian Welfare Association, GTB Roeselare ...) kan ook blijken dat betrokkene erg gemotiveerd is en "bereid" is haar leven hier te ontwikkelen. Betrokkenes motivatie en wilskracht, net als de kennis die ze inmiddels heeft opgedaan in allerhande leertrajecten, zijn ongetwijfeld positieve elementen, ze kunnen echter geen hinderpaal vormen voor het nemen van huidige beslissing. Ook het verkrijgen van een referentieadres en het instellen van een echtscheidingsprocedure, hoewel daar begrip van kan uitgaan natuurlijk, houden geen elementen in om huidige beslissing niet te nemen; er gaat geen mate van integratie van uit dat een beletsel zou kunnen

vormen. Voor wat de attesten met betrekking tot Nederlandse lessen betreft, dient opgemerkt te worden dat het leren van de Nederlandse taal in Vlaanderen deel uitmaakt van het verplichte inburgeringstraject, dus dat ook hieromtrent niet kan gesteld worden dat betrokkene zich dermate heeft geïntegreerd dat huidige beslissing niet meer zou kunnen worden genomen. Bovendien zijn het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft: er is geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon. Er is reeds geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds minstens sinds 24.08.2020. De relatie liep op de klippen, en betrokkene heeft reeds stappen gezet om de echtscheiding in te zetten. Het einde van de relatie wordt nergens betwist. Het is ongetwijfeld een harde noot om kraken als de relatie waarvoor men het land van herkomst verlaat en ver weg woont van familie, op de klippen loopt. Het is dan ook een gebeuren dat niemand wordt toegewenst. Er kan evenwel niet uit blijken dat huidig verblijfsrecht op basis van gezinshereniging daarom niet zou kunnen worden beëindigd. In tussentijd woont betrokkene in een vluchthuis en staat ze op een wachtlijst voor een sociale woning. Het is dus redelijk te stellen dat mevrouw in het Rijk geen andere familieleden wonen heeft of geen sociaal netwerk waar ze op kan terugvallen. Daar wordt in elk geval niets van voorgelegd. Verder is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk. Betrokkenes gezinsleven kan zodoende evenmin huidige beslissing verhinderen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer. Het 'administratief dossier' dat aan de Raad werd verzonden, bestaat enkel uit de briefwisseling van de afgifte van de bijlage 26 en het overmaken van het verzoek om internationale bescherming aan de commissaris-generaal op 3 januari 2022.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel dat de verzoekende partij aanvoert, luidt als volgt:

"III. Middelen in rechte

EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

EERSTE ONDERDEEL

Ten eerste meent verzoekster dat verwerende partij haar verblijfsrecht niet kon beëindigen op grond van artikel 42quater Vw. omdat haar huwelijk met de referentiepersoon nog niet formeel beëindigd is.

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing zelf dat verzoekster nog niet uit de echt is gescheiden van de referentiepersoon. Er is een verzoekschrift tot echtscheiding ingediend en de echtscheidingsprocedure hangt momenteel voor de familierechtbank te Antwerpen.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoekster en de referentiepersoon niet meer onder hetzelfde dak wonen en dat er geen sprake meer is van een minimale relatie.

Volgens verwerende partij is hierdoor voldaan aan de voorwaarden van artikel 42quater, §1/ 4° Vw. en moet het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd worden.

Artikel 42quater, §1 Vw. bepaalt: "In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in. "

Artikel 42quater, §1, 4° Vw. voorziet dus dat het verblijfsrecht van een familielid van een Belg binnen 5 jaar na de erkenning van het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk is ontbonden, wanneer het gelijkgesteld partnerschap is beëindigd of wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De 3 voorwaarden hebben betrekking op 3 verschillende situaties en moeten van elkaar onderscheiden worden. Ze hebben respectievelijk betrekking op het verblijfsrecht van de gezinshereniger die gehuwd was met de referentiepersoon, die een gelijkgesteld partnerschap had afgesloten met de referentiepersoon en die op basis van een duurzame relatie met de referentiepersoon verblijfsrecht verkreeg.

Het is dus niet zo dat de 3 voorwaarden altijd alle drie van toepassing zijn en dat verwerende partij kan kiezen welke situatie geldt: ofwel een ontbinden van het huwelijk of partnerschap ofwel geen gezamenlijke vestiging meer.

Het Hof van Justitie heeft in verschillende arresten geoordeeld dat "het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben". Het Hof van Justitie stelt dat de bescherming voor o.a. slachtoffers van IFG voorzien in artikel 42quater, §4 Vw., dat een omzetting vormt van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, "slechts noodzakelijk is in het geval van een onherroepelijk uitgesproken echtscheiding, aangezien in geval van feitelijke scheiding het verblijfsrecht van de echtgenoot-derdelander helemaal niet wordt aangetast". (HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, 0244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, 040/11, Lida, punt 58; HvJ 13 februari 1985, 0267/83, Diatta, Jur. 1985, 567, punten 20-22.)

Het Grondwettelijk Hof heeft dit bevestigd in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013. (overweging B.36.8) In dit arrest spreekt het Grondwettelijk Hof zich expliciet uit over familieleden met de nationaliteit van een EU-lidstaat van een Belg of Unieburger (geregeld door artikel 42ter Vw.). Het Hof sprak zich niet expliciet uit over derdelands familieleden van een Belg of Unieburger, zoals in casu het geval is. Toch kan worden aangenomen dat de zienswijze ook op hen van toepassing is. Immers, het Hof van Justitie sprak zich wél expliciet uit over de situatie van derdelands echtgenoten van een Unieburger of Belg en sprak zich dus expliciet uit over de situatie van artikel 42quater Vw. zoals die ook in casu voorligt. Het is niet omdat het Grondwettelijk Hof zich niet expliciet uitspreekt, dat het stilzwijgen van het Hof kan worden geïnterpreteerd in die zin dat de situaties die niet worden besproken dan in de tegenovergestelde zin moeten worden geïnterpreteerd. Het Grondwettelijk Hof heeft het in elk geval niet uitgesloten dat artikel 42quater Vw. ook op dezelfde manier dan artikel 42ter Vw. moet worden geïnterpreteerd.

Een arrest van de Raad van State van 19 november 2013 (nr. 10.070) en ook de andere rechtspraak die verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt, zaait verwarring. Volgens de Raad van State zou artikel 42quater Vw. voor een derdelands familielid van een Belg, zoals verzoekster, niet naar analogie

op dezelfde manier moeten worden geïnterpreteerd dan artikel 42ter Vw. omdat dit familielid geen begunstigde van de Burgerschapsrichtlijn is en de interpretatie van het Grondwettelijk Hof alleen diende om artikel 42ter Vw. in overeenstemming te brengen met artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn. Echter, het Hof van Justitie deed uitdrukkelijk in bovenvermelde arresten uitdrukkelijk uitspraak over een situatie geregeld door artikel 42quater Vw. én de Belgische wetgever heeft ervoor gekozen om het einde van het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger en van een derdelands familielid van een Belg te regelen in hetzelfde artikel, nl. artikel 42quater Vw. Het is ondenkbaar en niet logisch dat eenzelfde artikel anders zou moeten worden geïnterpreteerd naar gelang het gaat om een derdelands familielid van een Belg of van een Unieburger. De wil van de Belgische wetgever is duidelijk om deze verblijfsregels gelijk te stellen.

In casu stelt verwerende partij dat er geen gezamenlijke vestiging meer is omdat verzoekster niet meer samenwoont met de referentiepersoon en er geen gezinscel en geen minimale relatie meer tussen hen is. Verwerende partij oordeelt dat het verblijfsrecht van verzoekster daarom op grond van artikel 42quater, §1, 4° Vw. kan worden beëindigd.

Verzoekster verkreeg op 1 februari 2019 een bijlage 15 en vervolgens op 19 maart 2019 een F-kaart. Verzoekster bevindt zich dus nog in de periode van 5 jaar na de erkenning van het verblijfsrecht, zodat artikel 42quater Vw. mogelijks van toepassing is.

Echter, verwerende partij maakt een verkeerde toepassing van artikel 42quater Vw. omdat het criterium van 'geen gezamenlijke vestiging meer' niet van toepassing is op verzoekster. Zij is gehuwd met de referentiepersoon en verkreeg ook op basis van dit huwelijk en dus als echtgenote van een Belg verblijfsrecht op grond van artikel 40ter Vw. Bijgevolg is het criterium van de ontbinding van het huwelijk van toepassing op verzoekster, zoals verduidelijkt door het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof.

Verzoekster is nog steeds gehuwd met de referentiepersoon. Een echtscheidingsprocedure loopt maar hierin is nog geen uitspraak. Verwerende partij heeft het verblijfsrecht van verzoekster dus vroegtijdig beëindigd.

De bestreden beslissing schendt artikel 42quater, §1, 4° Vw. doordat de beslissing een einde maakt aan het verblijfsrecht van verzoekster terwijl haar huwelijk met de referentiepersoon nog niet ontbonden is.

TWEEDE ONDERDEEL

In subsidiaire orde, indien Uw Raad toch van oordeel zou zijn dat de bescherming van §4 van artikel 42quater Vw. van toepassing zou zijn, meent verzoekster dat verwerende partij een overdreven artificiële opsplitsing maakt tussen de beëindiging van het verblijf en de eventuele verwijderingsmaatregel die zij kon opleggen bij de toepassing van artikel 42quater, § 4 in fine Vw.

Artikel 42quater, §4 in fine Vw. voorziet: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Met betrekking tot de bindingen met haar land van oorsprong, had verzoekster o.a. aangehaald dat zij in Afghanistan vreest slachtoffer te worden van eengerelateerd geweld naar aanleiding van de feitelijke scheiding van haar man, het feit dat zij aangifte deed bij de politie van het misbruik door haar man en het feit dat zij gevlucht is van haar man.

Verzoekster argumenteerde dit als volgt: "Er waren verschillende gesprekken om het eengerelateerd geweld duidelijk en bespreekbaar te maken. Ze geeft aan dat in de omgeving waarin zij opgroeide het niet is toegestaan te scheiden. M. vertelt dat vrouwen ook minder waard zijn dan mannen. Mannen zouden ook meerdere vrouwen mogen hebben. Ze vertelt dat vrouwen moeten accepteren wat er gezegd wordt, ook al is dit niet goed. Ze kent ook niemand in haar omgeving die gescheiden is. Haar mama en nicht zijn gedeeltelijk op de hoogte van de situatie. Toen ze nog thuis woonde in Afghanistan was ze al bang van haar broer en haar vader. (...) Ook de zussen van haar man zouden haar iets willen aandoen en zijn om die rede naar haar op zoek. Er zouden al verschillende mensen contact hebben opgenomen met haar moeder in Afghanistan om te vragen waar ze is. (...) Omdat ze is weggegaan van haar man, vreest ze ook voor de veiligheid van haar zus en mama in Afghanistan. De eer van de familie is geschaad, wat vaak eindigt in geweld en zelfs moord gericht naar leden van de hele familie.

Aangezien ze een klacht heeft ingediend bij de politie en vertrokken is bij de man, verhoogt dit het risico op eengerelateerd geweld." (sociaal verslag van 29 maart 2021 van het CAW Crisisteam, overgemaakt aan verwerende partij op 9 april 2021)

Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing geen beoordeling inhoudt van een verwijdering of vertrek uit het Rijk. Verwerende partij zou enkel de humanitaire elementen moeten beoordelen die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden staan en dit zou een geheel andere beoordeling zijn dan de beoordeling of er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. In casu zouden de banden met het land van herkomst geen reden vormen om het verblijfsrecht niet te beëindigen. Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoekster de taal van haar land van herkomst nog spreekt, een relatief korte periode uit het land van herkomst is weggeweest en nog contact heeft met haar moeder en nicht.

Echter, verwerende partij interpreteert het begrip 'banden met het land van herkomst' in de zin van artikel 42quater, §4 in fine van de vreemdelingenwet te restrictief en maakt een overdreven artificieel onderscheid tussen de beoordeling van het einde van verblijf en de verwijdering van het grondgebied.

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met het risico op eengerelateerd geweld bij terugkeer naar Afghanistan en ook met de veiligheidssituatie in Afghanistan, die sinds de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 in het bijzonder voor vrouwen erg is verslechterd.

Artikel 42quater, §4 in fine Vw. verplicht verwerende partij om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de bindingen die de betrokken persoon heeft met zijn of haar land van herkomst. Bij de vraag wat de bindingen met het land van herkomst zijn, kan niet anders dan ook de vraag te worden betrokken naar wat er met de betrokken persoon zou gebeuren bij terugkeer naar het land van herkomst en of de bindingen met het land van herkomst er wel of niet toe leiden dat een persoon nog opnieuw zou kunnen worden opgenomen in het land van herkomst. Zo niet, wordt dit onderdeel van de wettelijke bepaling een dode letter.

Het is evident dat de vrees voor eengerelateerd geweld van gescheiden vrouwen in Afghanistan en de veiligheidssituatie in Afghanistan - die beiden worden gedocumenteerd door talrijke internationale rapporten en ook nationale nieuwsberichten en dus algemeen bekend zijn - meespeelt in de beoordeling van de banden met verzoekster land van herkomst. Zo kan verwerende partij niet zomaar stellen dat verzoekster nog contact heeft met haar nicht en moeder, zonder ermee rekening te houden dat verzoekster de volledige waarheid nog niet heeft durven vertellen aan haar moeder en nicht, dat haar moeder en nicht mogelijks ook slachtoffer kunnen worden van het eengerelateerd geweld dat kan uitgaan van de familie van verzoeksters ex-echtgenoot, dat de moeder al meermaals werd gecontacteerd door hen om te horen waar verzoekster is, dat verzoekster door haar eigen situatie ook zo weinig mogelijk contact zoekt en niet durft op te nemen met haar eigen familieleden uit vrees om hen ook in gevaar te brengen. Het heeft niet veel zin om te stellen dat verzoekster nog contact heeft met haar moeder en nicht wanneer verzoekster het risico loopt om in Afghanistan te worden vermoord door familieleden van haar echtgenoot of door de Taliban. Contact met haar moeder en nicht zal dan weinig soelaas bieden.

Artikel 42quater Vw. stelt expliciet ook bij de beslissing met betrekking tot het einde van het verblijf rekening moet worden gehouden met de bindingen met het land van herkomst. In dit kader moet ook rekening worden gehouden met de vraag in welke mate deze bindingen ervoor kunnen zorgen dat verzoekster in het land van herkomst opnieuw kan worden opgenomen. Indien dit niet gebeurt, wordt dit onderdeel van de wetsbepaling volledig uitgehold.

Verwerende partij heeft hierdoor artikel 42quater, §4 in fine Vw. geschonden, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van algemeen bestuur. Door met bepaalde essentiële elementen (nl. het eengerelateerd geweld in Afghanistan en ook de actuele onveiligheidssituatie) geen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld en heeft zij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Door de artificiële constructie tussen de beslissing tot het einde van het verblijf en de verwijderingsmaatregel heeft verwerende partij ook kennelijk onredelijk gehandeld en heeft zij het redelijkheidsbeginsel geschonden.

DERDE ONDERDEEL

Ten derde is verzoekster van oordeel dat de bestreden beslissing haar situatie en de voorgelegde stukken op een kennelijk onredelijke manier beoordeelt.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat het intrafamiliaal geweld dat verzoekster heeft ondergaan niet bewezen is en dat zij dus niet kan worden beschouwd als slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Verwerende partij verwijst hiervoor naar het feit dat het parket de klacht van verzoekster zou hebben geseponeerd.

Echter, met deze zienswijze hecht verwerende partij onredelijk veel belang aan de seponering door het parket. Verwerende partij betwist niet dat verzoekster naar een geheim vluchthuis werd overgebracht en door crisisopvang wordt opgevangen. Uit de stukken voorgelegd door verzoekster blijkt wel degelijk dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt.

Het parket zou de klacht van verzoekster hebben geseponeerd, maar een seponering van een klacht kan verschillende redenen hebben.

Bovendien erkent verwerende partij zelf in de bestreden beslissing dat het parket nog onderzoek voert naar de klacht die door haar ex-echtgenoot werd ingediend. Ook het resultaat van dit onderzoek lijkt relevant voor een correcte beoordeling van verzoeksters situatie.

Het aspect van eengerelateerd geweld gaat bijvoorbeeld verder dan een strafrechtelijke veroordeling van het geweld dat verzoekster onderging. Het loutere feit dat zij is weggegaan bij haar echtgenoot en klacht tegen hem heeft ingediend, heeft bijvoorbeeld een invloed op haar bindingen met het land van herkomst. De seponering van de klacht krijgt dus teveel aandacht van verwerende partij.

Ook om deze reden is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en moet ze worden vernietigd.

Zonder verblijfsrecht zal verzoekster niet langer in België kunnen blijven of minstens in een nóg precairdere situatie dan de situatie waarin ze zich nu al bevindt. Verzoekster zal het slachtoffer worden van een onmenselijke behandeling, haar menselijke waardigheid zal worden aangetast. Daarom zijn de internationale mensenrechtelijke bepalingen zoals geciteerd hierboven, geschonden.

IV. Verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag

Zoals blijkt uit het eerste onderdeel van het middel dat verzoekster heeft ontwikkeld, is de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en van het Hof van Justitie voor interpretatie vatbaar en bestaat er mogelijks een ongelijkheid tussen de regels tot beëindiging van het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger en de regels tot beëindiging van het verblijf van een derdelands familielid van een Belg, hoewel de Belgische wetgever er in de Vreemdelingenwet duidelijk voor heeft gekozen deze regels gelijk te willen stellen. Stel dat Uw Raad van oordeel zou zijn dat het niet evident is dat artikel 42quater Vw. in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het verblijf van een derdelands echtgenote van een Belg pas kan worden beëindigd nadat het huwelijk formeel ontbonden werd, dan lijkt het nuttig een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof en/of het Hof van Justitie. Verzoekster doet een voorstel van prejudiciële vraag, nl.:

- Kan artikel 42quater Vw. worden geïnterpreteerd in die zin dat het verblijf van een derdelands echtgeno(o)t(e) op grond van §1 enkel kan worden beëindigd wanneer het huwelijk is ontbonden en dat bijgevolg ook de bescherming van §4 enkel van toepassing is wanneer het huwelijk is ontbonden?*
- Zo nee, bestaat er dan geen ongelijkheid die artikel 10 en 11 van de Grondwet schendt tussen een derdelands echtgenoot van een Belg en een derdelands echtgenoot van een Unieburger met betrekking tot het einde van hun verblijfsrecht?*

V. Verzoek tot het bekomen van het voordeel van de pro deo

Verzoekende partij is het niet eens met de genomen beslissing en wenst hiertegen dan ook beroep aan te tekenen.

Zij beschikt echter niet over de middelen om de kosten van de procedure te dragen.

Zij wenst dan ook het voordeel van de pro deo toegekend te krijgen.

Teneinde aan te tonen dat zij niet over voldoende middelen beschikt, legt zij bij dit verzoekschrift dan ook het attest voor van het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen waaruit blijkt dat hij de aanstelling bekomen heeft van een advocaat in het kader van de kosteloze tweedelijnsbijstand, in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek (stuk 2)”

3.2. De verzoekende partij stelt dat haar huwelijk niet is beëindigd alhoewel een echtscheidingsprocedure hangende is. Zij meent dat een ontbinding van het huwelijk noodzakelijk is om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verder meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing tekortschiet in haar beoordeling van artikel 42^{quater}, §4 *in fine* van de Vreemdelingenwet. Zij meent onder meer dat niet afdoende rekening is gehouden met de bindingen in het herkomstland, Afghanistan, en de actuele situatie aldaar. De verzoekende partij houdt ook voor dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het intrafamiliaal geweld waar zij zich op beroept door de verwerende partij als zijnde niet bewezen wordt verklaard.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij tal van stukken heeft overgemaakt om de humanitaire redenen te beoordelen in het kader van artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft deze niet overgemaakt aan de Raad. De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing en houdt voor dat essentiële elementen die zij meedeelde, waaronder de bindingen met het herkomstland, niet afdoende zijn vermeld.

Artikel 42^{quater}, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet onder meer:

“(…)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Om de toepassing van dit bepaalde te onderzoeken, moet de Raad in het bezit zijn van het volledig administratief dossier, de door de verzoekende partij overgemaakte stukken en eventuele verklaringen. De verzoekende partij beroept zich op artikel 42^{quater}, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet en stelt slachtoffer te zijn van geweld van haar echtgenoot. Om dit te onderzoeken heeft de Raad het administratief dossier nodig.

Bij gebreke aan een volledig administratief dossier kan de Raad niet controleren of de grieven die de verzoekende partij naar voren brengt correct zijn.

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde is gegrond.

Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting hierop gewezen gedraagt de advocaat van de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad.

Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN